DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA FINANSÓW

WARSZAWA, 18 lutego 1961 **Nr 1** Poz. 1—4

T R E Ś C:

1.

ZARZĄDZENIE Nr 32
MINISTRA FINANSÓW
z dnia 4 lutego 1961 r.

w sprawie powołania w Ministerstwie Finansów Resortowej Komisji orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny budżetowej.

W związku z §§ 19, 21, 23 ust. 1, 25 ust. 1 i 2 i 30 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 lipca 1960 r. w sprawie kar porządkowych za naruszenie dyscypliny budżetowej (Dz. U. Nr 41, poz. 247) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Powołuje się w Ministerstwie Finansów Resortową Komisję orzekającą w sprawach o naruszenie dyscypliny budżetowej, zwaną w dalszym ciągu Komisją.

§ 2.

1. W skład Komisji wchodzi przewodniczący, 2 zastępców oraz 9 członków na podstawie indywidualnych nominacji.
2. Komisja orzeka w kompletach złożonych z 3 osób. Przewodniczący Komisji lub wyznaczony przez niego zastępca wyznacza skład osobowy poszczególnych kompletów orzekających oraz ich przewodniczących.
3. Przewodniczący Komisji lub wyznaczony przez niego zastępca ustala podział czynności między komplety orzekające.

§ 3.

Zakres działania Komisji obejmuje sprawy o naruszenie dyscypliny budżetowej przez pracowników w następujących jednostkach organizacyjnych:

1) Ministerstwo Finansów i podległe Ministrowi Finansów jednostki i zakłady budżetowe wraz z gospodarstwami pomocniczymi oraz administrowanymi przez nie funduszami celowymi i środkami specjalnymi, o których mowa w art. 7, art. 10. ust. 2 i art. 53, ust. 2, pkt. 2 ustawy z dnia 1. VII. 1958 r. o prawie budżetowym (Dz. U. Nr 45, poz. 221).
2) inne jednostki podległe Ministrowi Finansów w zakresie ich działalności dotyczącej pobierania dochodów budżetu centralnego, dysponowania kredytami tego budżetu albo administrowania funduszami celowymi, o których mowa w art. 7 i art. 53, ust. 2, pkt 2 ustawy o prawie budżetowym.
3) wydziały finansowe prezydiów rad narodowych w zakresie, o którym mowa w pkt 2.

§ 4.

Obsługę biurową Komisji sprawuje Departament Organizacyjno-Administracyjny.

§ 5.

Wydatki związane z działalnością będą pokrywane z budżetu Ministerstwa Finansów.

§ 6.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 4 lutego 1961 r.

Minister Finansów Jerzy Albrecht

2.

OKÓLNIK Nr KS 2/61
z dnia 10 stycznia 1961 r.

w sprawie zasad ewidencji inwestycji.

W związku z nowymi zasadami klasyfikacji inwestycji, ustalonymi w instrukcji do opracowania projektu narodowego planu gospodarczego na 1961 r. oraz w zarządzeniu Ministra Finansów z dnia 15 lipca 1960 r. w sprawie pokrycia finansowego dla inwestycji i remontów kapitalnych na rok 1961, wyjaśnia się, co następuje:

1. W maksymalnych wykazach kont typowych planów kont:
   a) dodaje się konta:
      906 — „Rachunek środków na inwestycje socjalno-kulturalne",
      908 — „Rachunek środków na inwestycje zjednoczeń",
      986 — „Fundusz na inwestycje socjalno-kulturalne",
      988 — „Fundusz na inwestycje zjednoczeń",
   b) konta:
      951 — „Inwestycje rozpoczęte scentralizowane",
      952 — „Inwestycje rozpoczęte zdecentralizowane",
      953 — „Inwestycje zakończone scentralizowane",
      954 — „Inwestycje zakończone zdecentralizowane",
      zastępuje się kontami:
      951 — „Inwestycje rozpoczęte",
      953 — „Inwestycje zakończone".
2. Konto 906 służy do ewidencji zgromadzonych na rachunku bankowym środków pieniężnych, a konto 986 — funduszów, przeznaczonych na inwestycje socjalno-kulturalne.
3. Konto 908 służy do ewidencji zgromadzonych na rachunku bankowym środków pieniężnych, a konto 988 — funduszów, przeznaczonych na inwestycje zjednoczeń.
4. Ewidencja analityczna do konta 951 powinna zezwalać na podział kosztów inwestycji rozpoczętych:
   1) w zależności od trybu finansowania i planowania na:
      — inwestycje centralne (w jednostkach planu centralnego) lub decydowane przez rady narodowe (w jednostkach planu terenowego),
      — inwestycje produkcyjne przedsiębiorstw (tj finansowane z funduszu inwestycyjno-remontowego lub inwestycyjnego),

— inwestycje mieszkaniowe (finansowane ze specjalnego funduszu inwestycji mieszkaniowych),

— inwestycje zjednoczeń (występujące zarówno w przedsiębiorstwach jak i zjednoczeniach, finansowane z funduszu inwestycyjnego zjednoczeń),

— inwestycje socjalno-kulturalne (finansowane ze specjalnego funduszu inwestycji socjalno-kulturalnych);

2) według poszczególnych zadań inwestycyjnych objętych odrębnymi planami rzeczowo-finansowymi, a w ich ramach według pozycji planów rzeczowo-finansowych;

3) według rodzajów kosztów na:

a) roboty budowlane,

b) roboty montażowe,

c) zakup maszyn, urządzeń, narzędzi i inwentarza — niezależnie od tego czy składniki te wymagają montażu czy też nie,

d) pozostałe koszty inwestycji, np. nabycie patentów, licencji, prac projektowych, koszty szkolenia kadr, odszkodowań za wywłaszczone tereny, ekspertyz związanych z przygotowaniem przyszłej eksploatacji nowouruchamianych inwestycji itp.

4) według efektów inwestycji — na koszty inwestycji zwiększające:

a) wartość środków trwałych,

b) wartość środków obrotowych,

c) wartości niematerialne i prawne

zgodnie z zasadami zarządzenia Ministra Finansów z dnia 28 października 1959 r. w sprawie zasad klasyfikacji kosztów inwestycji oraz wyceny składników majątkowych uzyskanych w wyniku inwestycji (Monitor Polski Nr 95, poz. 503).

5. Ewidencja analityczna do konta 953 powinna zapewnić podział kosztów inwestycji zakończonych wg kryteriów podanych w ust. 4, pkt 1 i 4 oraz wg poszczególnych zadań inwestycyjnych.

6. Przy otwieraniu ksiąg na dzień 1 stycznia 1961 r. salda kont 951 — „Inwestycje rozpoczęte scentralizowane" oraz 952 — „Inwestycje rozpoczęte zdecentralizowane" na dzień 31.12.60 r. wprowadza się konto 951 — „Inwestycje rozpoczęte", a salda kont 953 — „Inwestycje zakończone scentralizowane" i 954 — „Inwestycje zakończone zdecentralizowane" — na dzień 31.12.1960 r. — na konto 953 — „Inwestycje zakończone".

7. Przy otwieraniu ewidencji analitycznej na dzień 1 stycznia 1961 r. do konta 951 — „Inwestycje rozpoczęte" dotychczasowe koszty inwestycji rozpoczętych (tj. na dzień 31.12.1960 r.) dzieli się wg przekroju, o którym mowa w ust. 4, pkt 1 według kryteriów przyjętych w planowaniu inwestycji na 1961 r.

Przykładowo, jeżeli dana inwestycja była wykonywana w 1960 r. jako inwestycja scentralizowana, a w 1961 r. będzie kontynuowana jako inwestycja centralna (lub decydowana przez radę narodową), dotychczasowe koszty tej inwestycji zalicza się do inwestycji centralnych (lub decydowanych przez radę narodową). Jeżeli natomiast powyższa inwestycja będzie w 1961 r. realizowana jako inwestycja produkcyjna przedsiębiorstwa, dotychczasowe jej koszty traktuje się jako koszty inwestycji produkcyjnych przedsiębiorstwa. W tym ostatnim przypadku przenosi się równowartość kwoty zużytych do dnia 31.12.1960 r. środków na inwestycję scentralizowaną z konta 980 — „Finansowanie inwestycji" — na konto 981 — „Fundusze na inwestycje i remonty kapitalne" (982 lub 983).

8. Przy otwieraniu ewidencji analitycznej na dzień 1 stycznia 1961 r. do konta 953 — „Inwestycje zakończone", dotychczasowe koszty inwestycji (tj na dzień 31.12.1960 r.) dzieli się wg przekroju, o którym mowa w ust. 4 pkt 1, według zasad obowiązujących w latach ubiegłych. Koszty inwestycji scentralizowanych na dzień 31.12.1960 r. zalicza się przy tym w całości do inwestycji centralnych (decydowanych przez rady narodowe).

9. Na koncie 980 — „Finansowanie inwestycji" ujmuje się operacje związane z finansowaniem inwestycji centralnych oraz decydowanych przez rady narodowe — według zasad analogicznych, jakie stosowano dotychczas przy inwestycjach scentralizowanych.

DYREKTOR DEPARTAMENTU
(—) Z. Paryziński

3.

OKÓLNIK Nr KS 1/61

z dnia 28 stycznia 1961 roku

w sprawie korekty podstawy obliczania funduszu zakładowego, funduszu na finansowanie wydatków za osiągnięcia ekonomiczne załóg i funduszu premiowego za rok 1960.

W związku ze zgłoszonymi wątpliwościami co do sposobu uwzględnienia w podstawie obliczania funduszu zakładowego, funduszu na finansowanie wydatków za osiągnięcia ekonomiczne załóg i funduszu premiowego za rok 1960 skutków zmiany cen węgla i energii elektrycznej, dodatkowej amortyzacji, dopłat do miesięcznych pracowniczych biletów kolejowych oraz premii kwartalnej za 1959 r., Ministerstwo Finansów, Departament Księgowości wyjaśnia, co następuje:

W celu doprowadzenia do porównywalności rzeczywistego wyniku osiągniętego za rok 1960 z podstawą porównania (wynik roku ubiegłego, baza, nie przeliczony plan) dla ustalenia podstawy obliczania funduszu zakładowego, funduszu na finansowanie wydatków za osiągnięcia ekonomiczne załóg i funduszu premiowego za rok 1960, wynik bilansowy roku 1960 koryguje się o:

1) różnicę pomiędzy kwotą ustalonej w nieprzeliczonym planie t.p.f. na 1960 r. t.zw. „dotacji węglowej" (na węgiel i energię elektryczną), a kwotą dotacji rzeczywiście otrzymanej przez przedsiębiorstwo w I półroczu 1960 r.,

2) kwotę amortyzacji dodatkowej rzeczywiście zarachowanej w straty przedsiębiorstwa w II półroczu 1960 r. zgodnie z zarządzeniem Ministra Finansów z dnia 17 czerwca 1960 r. w sprawie rozliczenia z budżetem dodatkowej amortyzacji w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. Urz. Min. Fin. Nr 8, poz. 18),

3) sumę poniesionych w 1960 r. wydatków z tytułu dopłat do miesięcznych pracowniczych biletów kolejowych z tym jednak, że suma ta nie może być wyższa od sumy dopłat poniesionych z tego tytułu w IV kwartale 1959 r. pomnożonej przez 3,

4) kwotę zarachowanej w koszty I kwartału 1960 r. premii pracowników umysłowych dotyczącej 1959 r., która przysługiwała na podstawie przepisów w sprawie premiowania pracowników umysłowych w przemyśle do 1959 r.; korekty z tytułu premii dokonują wyłącznie przedsiębiorstwa przemysłowe objęte przepisami uchwały Nr 24 Rady Ministrów z dnia 25 stycznia 1960 r. w sprawie premiowania pracowników umysłowych w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych objętych planowaniem centralnym (Monitor Polski Nr 9, poz. 43).

Dyrektor Departamentu Z. Paryziński

4.
OKÓLNIK
z dnia 2 lutego 1961 r.
w sprawie wykładni przepisów art. 9 ust. 7 ustawy o podatku od wynagrodzeń.

W związku z wątpliwościami co do stosowania przepisów art. 9 ust. 7 ustawy o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. z 1949 r. Nr 7, poz. 41, z 1956 r. Nr 44, poz. 201 i z 1959 r. Nr 11, poz. 60) Ministerstwo Finansów wyjaśnia, co następuje:

1. W myśl § 1 ust. 2 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 25 września 1956 r. w sprawie obniżenia skali w podatku od wynagrodzeń dla niektórych grup podatników oraz zwolnienia niektórych grup podatników w podatku od wynagrodzeń (Dz. U. Nr 44, poz. 202) skale podatku od wynagrodzeń, ustalone tym rozporządzeniem (skale obniżone) mają zastosowanie do wynagrodzeń z tytułu stosunku służbowego lub umowy o pracę. otrzymywanych tylko od pierwszego płatnika.

   Jeżeli podatnik otrzymuje wynagrodzenie od dwóch lub więcej płatników, wówczas obniżoną skalę podatku od wynagrodzeń stosuje się do wynagrodzeń z tytułu stosunku służbowego lub umowy o pracę tylko u tego płatnika, który w oświadczeniu, złożonym przez podatnika, wskazany został jako pierwszy płatnik. Pozostałe wynagrodzenia podlegają opodatkowaniu w wysokości określonej w art. 9 ust. 7 ustawy o podatku od wynagrodzeń, tj. przy wynagrodzeniach nie przekraczających kwoty 770 zł miesięcznie — według 5% lub 7% stopy podatku bez względu na wysokość wynagrodzenia, powyżej zaś tej kwoty — według skali podatkowej ze zwyżką o 50% lub 100%. Stopę podatku 5% lub 7% oraz zwyżkę 50% lub 100% podatku stosuje się w zależności od tego, czy wynagrodzenie otrzymywane jest od drugiego lub dalszych płatników.

2. Jeżeli podatnik nie złoży płatnikowi oświadczenia o pobieraniu względnie niepobieraniu wynagrodzeń od innych płatników, płatnik obowiązany jest w myśl przepisu art. 9 ust. 9 ustawy obliczyć podatek tak, jakby był trzecim płatnikiem, a zatem choćby wynagrodzenia wypłacane przez tego płatnika podlegały opodatkowaniu według skali obniżonej, płatnik obowiązany jest w tym przypadku — jeżeli wynagrodzenie nie przekracza 770 zł miesięcznie — stosować stopę procentową podatku 7%, a jeżeli przekracza kwotę 770 zł miesięcznie — stosować skalę podstawową ze zwyżką o 100%. Ponadto w przypadku niezłożenia przez podatnika oświadczenia o stanie rodzinnym stosuje się zwyżkę podatku przewidzianą w art. 14 ustawy o podatku od wynagrodzeń.

3. Jeżeli podatnik otrzymuje wynagrodzenie od więcej niż jednego płatnika, podlegające opodatkowaniu według skal obniżonej lub podstawowej oraz według skali z art. 10a ustawy, w przypadku, gdyby płatnik wypłacający wynagrodzenie podlegające opodatkowaniu według skali z art. 10a nie był wskazany jako pierwszy, podwyżka o 50% lub 100% ma również zastosowanie do podatku obliczonego według skali z art. 10a ustawy. W razie określenia w tym przypadku płatnika wypłacającego wynagrodzenie podlegające opodatkowaniu według skali z art. 10a jako pierwszego, wynagrodzenie otrzymywane od drugiego i dalszych płatników, choćby wynagrodzenia u tych płatników podlegały obniżonej skali podatkowej, podlegają opodatkowaniu według skali podstawowej ze zwyżką o 50% lub o 100%, ponieważ obniżona skala podatkowa może być stosowana tylko do wynagrodzeń otrzymywanych od pierwszego płatnika (pracodawcy).

4. Przepis art. 9 ust. 7 ustawy o podatku od wynagrodzeń przyznaje podatnikowi prawo żądania, by drugi lub dalszy płatnik obliczył podatek w wysokości różnicy pomiędzy podatkiem należnym od łącznej sumy wynagrodzeń, a podatkiem należnym od wynagrodzenia otrzymanego od pierwszego płatnika, gdyby podatek obliczony od łącznej sumy wynagrodzeń był niższy, aniżeli obliczony w wysokości przewidzianej dla wynagrodzeń otrzymywanych od drugiego lub dalszych płatników.

   W przypadku, gdy podatnik otrzymuje wynagrodzenia od więcej niż jednego płatnika, podlegające opodatkowaniu według różnych skal podatkowych — dla zastosowania omówionego przepisu — podatek od łącznej sumy wynagrodzeń oblicza się w ten sposób, że do poszczególnych wynagrodzeń stosuje się stopę podatku według właściwej dla tego wynagrodzenia skali, odpowiadającą jednak łącznej sumie wynagrodzeń i tak obliczony podatek dodaje się. Drugi płatnik jest w tym przypadku obowiązany pobrać podatek w wysokości różnicy pomiędzy tak obliczonym podatkiem od łącznej sumy wynagrodzeń a podatkiem pobranym przez pierwszego płatnika.

Przykłady;

a) Profesor otrzymuje z uniwersytetu wynagrodzenie w kwocie 5.000 zł oraz wyższej szkoły ekonomicznej w kwocie 3.000 zł; uniwersytet określony został jako pierwszy płatnik.

   Od wynagrodzenia w kwocie 5.000 zł uniwersytet potrącił podatek według obniżonej skali (15%) w kwocie . . . . 750 zł

   Wyższa szkoła ekonomiczna jako drugi płatnik od wynagrodzenia 3.000 zł powinna potrącić podatek według skali podstawowej ze zwyżką o 50% (według stopy 17,6% + 8,8% = 26,4%) tj. w kwocie . . . 792 zł

   Profesor ten złożył wniosek o zastosowanie przepisu art. 9 ust. 7.

   Łączna suma wynagrodzeń wynosi (5.000 zł + 3.000 zł) = 8.000 zł. Stopa podatku, właściwa dla tej sumy wynosi według skali obniżonej — 15%, według skali podstawowej — 21,5%.

   Podatek obliczony według tych skal od łącznej sumy wynagrodzeń wynosi:

15% od 5.000 zł	750 zł
21,5% od 3.000 zł	645 zł
Razem	1.395 zł

   Wyższa szkoła ekonomiczna powinna zatem pobrać podatek w wysokości różnicy pomiędzy tą sumą, a podatkiem pobranym przez pierwszego płatnika, tj. w kwocie (1.395 zł — 750 zł) = 645 zł zamiast 792 zł.

b) Podatnik otrzymał wynagrodzenie miesięczne

od płatnika A, który został wskazany jako pierwszy	3.500 zł
od płatnika B	3.000 zł
a ponadto od płatnika C z tytułu pracy zleconej 750 zł, a po potrąceniu 20% na koszty uzyskania — do opodatkowania	600 zł
razem:	7.100 zł

Wynagrodzenia, wypłacane przez płatników A i B podlegają opodatkowaniu według obniżonej skali, ale tylko płatnik A, jako pierwszy, ma prawo potrącić podatek według tej skali (13,8%) tj. w kwocie	483 zł
płatnik B powinien potrącić podatek według skali podstawowej ze zwyżką o 50% (według stopy 17,6% + 8,8% = 26,4%) tj. w kwocie .	792 zł
płatnik C powinien potrącić podatek jako trzeci płatnik ze zwyżką o 100%, a ponieważ wynagrodzenie nie przekracza 770 zł — według 7%-wej stopy podatku, tj w kwocie . .	42 zł
razem:	1.317 zł

Gdyby podatnik złożył wniosek o zastosowanie omawianego przepisu, należy podatek od łącznej sumy wynagrodzenia należy obliczyć w sposób następujący:

Właściwa dla łącznej sumy wynagrodzeń stopa podatku wynosi według skali obniżonej 15%, według skali podstawowej 21,5%.

Podatek obliczony według tych stawek wynosi:

od 3.500 zł (15%)	525 zł
od 3.000 zł (21,5%)	645 zł
od 600 zł (21,5%)	129 zł
razem:	1.299 zł

Na wniosek podatnika płatnik C potrąci podatek w wysokości różnicy pomiędzy kwotą 1.299 zł a podatkiem pobranym przez płatników A i B w kwocie (483 zł + + 792 zł) = 1.275 zł, tj. w kwocie 24 zł zamiast 42 zł.

5. Zastosowanie obliczania podatku od łącznej sumy wynagrodzeń następuje na wniosek podatnika. Do wniosku tego podatnik powinien dołączyć zaświadczenie pierwszego płatnika, stwierdzające zarówno wysokość wypłaconego wynagrodzenia jak i kwoty pobranego podatku. Jeżeli w grę wchodzi trzeci płatnik, który miałby dokonać obliczenia podatku w omówiony sposób, do złożonego wniosku powinny być dołączone zaświadczenia pierwszego i drugiego płatnika.

Jeżeli w chwili wypłaty wynagrodzenia przez drugiego płatnika, płatnik wskazany jako pierwszy nie dokonał jeszcze wypłaty wynagrodzenia i nie potrącił podatku, skutkiem czego podatnik nie może jeszcze złożyć wniosku i przedstawić omówionego zaświadczenia, gdyż wysokość potrąconego podatku przez pierwszego płatnika nie jest jeszcze znana, płanik drugi i dalsi powinni potrącić podatek według obowiązującej zasady, sprostowanie zaś obliczenia i zwrot ewentualnie nadmiernie potrąconego podatku będzie mógł nastąpić na wniosek podatnika w trybie przewidzianym dla sprostowania podatku.

W przypadku dokonywania przez drugiego i dalszych płatników obliczenia podatku w wysokości różnicy pomiędzy podatkiem należnym od łącznej sumy wynagrodzeń, a podatkiem pobranym przez poprzednich płatników, wniosek podatnika o zastosowanie tego sposobu obliczania podatku wraz z zaświadczeniami płatników powinien być dołączony do listy płacy i przechowywany łącznie z tą listą.

6. Na podstawie przepisu § 7 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 6 czerwca 1951 r. w sprawie całkowitego lub częściowego zwolnienia niektórych kategorii wynagrodzeń od podatku (Monitor Polski Nr A-49, poz. 648 z późniejszymi zmianami) wymienione w tym przepisie rodzaje wynagrodzeń otrzymywane od tego samego płatnika obok wynagrodzenia ze stosunku pracy podlegają odrębnemu opodatkowaniu w wysokości przewidzianej dla wynagrodzeń otrzymywanych od drugiego lub dalszych płatników.

W ten sam sposób podlegają również opodatkowaniu wynagrodzenia lekarzy i lekarzy dentystów, wynagradzanych według siatki „L" za czynności wykonywane w wymiarze ponad 5 godzin dziennie, a to na podstawie zarządzenia Ministra Finansów z dnia 1 sierpnia 1956 r. (Mon. Polski Nr 68, poz. 842), przy czym wynagrodzenie za czas ponad 5 godzin stanowi odrębną od innych wynagrodzeń podstawę opodatkowania.

Wspomniane rodzaje wynagrodzeń, jako podlegające opodatkowaniu w wysokości przewidzianej dla wynagrodzeń, otrzymywanych od drugiego lub dalszych płatników, nie korzystają z obniżonej skali podatkowej, przy czym należy zwrócić uwagę, że jeżeli podatnik otrzymuje równocześnie wynagrodzenia od więcej niż jednego płatnika powinien wskazać, czy należy traktować to wynagrodzenie jako otrzymane od drugiego, czy od trzeciego płatnika.

Np. nauczyciel zatrudniony w szkole A i w szkole B, ponadto w szkole A otrzymuje wynagrodzenie za zajęcia dodatkowe, podlegające w myśl powołanego przepisu odrębnemu opodatkowaniu.

Jeżeli nauczyciel ten zadeklarował szkołę A jako pierwszego płatnika, a szkołę B jako drugiego płatnika, wówczas wynagrodzenie za zajęcia dodatkowe otrzymane ze szkoły A powinny podlegać opodatkowaniu jako otrzymane od trzeciego płatnika.

U lekarzy może występować zjawisko, że nawet od jednego płatnika mogą otrzymywać wynagrodzenia stanowiące trzy odrębne podstawy opodatkowania, a mianowicie: za pracę za czas do 5 godzin, za czas ponad 5 godzin i za dyżury i pogotowie pracy. Ponieważ nie może zachodzić przypadek opodatkowania dwóch wynagrodzeń jako otrzymywanych od drugiego płatnika, przez to jedno z wymienionych dwóch rodzajów wynagrodzeń, podlegających odrębnemu opodatkowaniu, zależnie od deklaracji podatnika podlega opodatkowaniu w wysokości przewidzianej dla wynagrodzeń od trzeciego płatnika.

Gdyby jednak ulgowe odrębne opodatkowanie było dla podatnika niekorzystne zgodnie z przepisem § 7 ust. 4 powołanego zarządzenia z dnia 6 czerwca 1951 r. — powinno nastąpić opodatkowanie łączne wszystkich wynagrodzeń, otrzymanych od jednego płatnika. W tym przypadku, jeżeli wynagrodzenia wypłacane przez tego płatnika podlegają opodatkowaniu według obniżonej skali podatkowej, skala ta ma zastosowanie do wszystkich wynagrodzeń, wypłacanych przez tego płatnika, jeżeli został on wskazany jako pierwszy płatnik.

Dyrektor Departamentu J. Gabjan

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów, Warszawa, ul. Świętokrzyska 10/12

Prenumerata wynosi: rocznie — zł 40; półrocznie — zł 22.

Należność za prenumeratę należy wpłacać na r-k Ministerstwa Finansów — Zarząd Centralny Nr 1529-91/1-650, cz. 5/1, dz. 7, rozdz. 3 w V-tym Oddziale Miejskim NBP w Warszawie.

Otrzymana wpłata traktowana będzie jako zamówienie.

Należy zaniechać wysyłania zamówień i zawiadomień o dokonaniu wpłat. Rachunki wystawianie nie będą.

Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji w terminie do 15 dni po otrzymaniu następnego numeru.

ODBIORCA

PWPW-8243-61.-22.000. S-26.